

Nový český film

Anglické jahody

PŘÍLIŠ HORKÝ SRPEN 1968

Režie: Vladimír Drha

Premiéra: 13.11. 2008

Producenti:

First Film (Pavel Melounek, David Prudký),
Česká televize (Ivan Hubáč, Jaroslav Kučera), MMG

Koproducenti:

Continental Film – SK (Anton Drobný, Michal Drobný),
Filmport – UKR (Viktor Vilhelm)

V hlavních rolích

Viktor Preiss, Pavla Tomicová, Nina Divíšková, Ivan Lupták, Alexej Bardukov,
Marie Štípková, Richard Zavel, Pier Orlandin, Vjačeslav Burlac, Sergej Gherciu, Miloslav
Mejzlík, Alexander Minajev, Vladimír Brabec, Sandra Pogodová, Nela Boudová, Dáša
Bláhová, Vladimír Škultéty, aj.

www.anglickejahody.cz

FIRST FILM, ČESKÁ TELEVIZE A MMG OVÁDĚJÍ ČESKÝ FILM VLADIMÍRA DRHY
PODLE SCÉNÁŘE MARTINA ŠAFRÁNKA

Anglické jahody

Příliš horký srpen 1968

Hrají: Aleš Bertelek, Ivan Lupták, Marie Štěpánová, Viktor Prins, Pavla Tomalová, Alena Dvřková, Milan Holý, Milan Mojžíš, Michal Zval, Pinar Orlandio, Václav Dvořák, Štěpán Štěrba, Alexander Minc, Vladimír Brabec, Kateřina Burianová, Vladimír Škultěta, Karel Vlasák, Mela Doudová, Filip Rajmont aj.

• Režie a scénopis: Vladimír Dřha • Kámožníci: Marie Štěpánová • Dramaturg: Kristián Sola • Hudba: Vladimír Křepelka • Architekt: Ivana Špaldová • Výprava: Jiří Macko, Jan Kaděra • Výpravní kresby: Jakub Kubí • Kostýmní návrh: Lukáš Král • Křiž: Boris Machyška • Zvuk: Robert Slouák • Tiskové fotografie: Barbara Mikalová, Jiří Zedník • Supervize postprodukce: Alena Běhálková • Koproducenti: Anton Drobny, Michal Drobny (Continental Film – SK), Viktor Wilhelm, Alexander Palacký (Filmport – UK) • Producenti: Pavel Motoušek, David Prudký (First Film), Jaroslav Kučera, Ivan Habač (Česká televize).

Film vznikl za podpory
Státního fondu České republiky pro podporu
a rozvoj kinematografie

producenti

distributor

generální partner

partneři

www.anglickojahody.cz

mediální partneři

producenti

MMG

continental
film

generální partner

partner distribuce

distributor

partneři

mediální partneři

PRÁVO

Novinky

SEZNAM.CZ

ANGLICKÉ JAHODY – TVŮRCI

Scénář - Martin Šafránek

Režie – Vladimír Drha

Kamera - Vladimír Křepelka

Dramaturg – Kristián Suda (ČT)

Střih – Boris Machytka

Architekt – Ivana Špeldová

Umělecký maskér – Lukáš Král

Výtvarník kostýmů – Jakub Kohl

Hudební dramaturgie – Miloš Skalka

Hudba – Tomáš Klus & Co.

Zvuk – Robert Slezák

OSOBY A OBSAZENÍ

Tomáš - Ivan Lupták

Táňa - Marie Štípková

Ivan - Richard Zevel

Lebeděv - Alexej Bardukov

Poručík - Alexander Minajev

Matka - Pavla Tomicová

Otec - Viktor Preiss

Babička – Nina Divišková

Vrána - Miloslav Mejzlík

Staršina – Vjačeslav Burlac

Vojín – Sergej Gherciu

Marijána - Hana Holišová

Jiřina - Sandra Pogodová

Hostinský - Milan Stehlík

Hostinská - Nela Boudová

Civil (STB) - Vladimír Brabec

Orgán (STB) - Filip Rajmont

O filmu

V horkém létě se mladý muž Tomáš Sinek chystá odjet na „sběr jahod“ do Anglie. Zdá se, že rodina – otec, maminka a babička nemá jiné starosti než vypravit potomka na cestu, i když – jak to vypadá, ne všichni s jeho rozhodnutím souhlasí. Situace však zase tak jednoduchá není. Jsme v Československu roku 1968. Tomáš stráví s kamarády a dívkou Táňou bujarou noc před odjezdem. Ráno však začnou otcovy podezřelé telefonáty s kolegou Vránou, plné tajných informací, maminka dělá zásoby a babička pláče. Tomáš spěchá na nádraží, Praha je však vylidněná a žádné vlaky nejedou. Tomáš nepovažuje situaci zdaleka za vážnou, a tak ho nějaký den zpoždění ani příliš netrápí. Toho srpnového rána se však radikálně změnily osudy tisíců lidí. Psal se 21. srpen 1968 a za pár okamžiků se otočí i život Tomáše, jeho rodiny a jeho přátel. Jejich osudy se dramaticky propletou s osudy lidí, kteří se v tehdejší Československu ocitli nikoliv z vlastního rozhodnutí. Přijeli sem plnit rozkazy, aniž jim pořádně rozuměli a často ani netušili, jak moc poznamenávají životy lidí a země, kterou neznali a do níž je jednou v noci prostě poslali. Příběh filmu Anglické jahody se mohl odehrát vlastně v jakékoliv době, která se tak trochu vymkla z kloubů. Je osudovým milostným příběhem mladých lidí, kteří chtěli mít chvíli času na lásku, ale ocitli se v nesprávnou dobu na nesprávném místě. A stejně tak je osudovým příběhem generací, jejichž sen o svobodě a obyčejně šťastném životě byl právě téhle srpnové noci násilně přerván.

„Srpnové dny roku 1968 se v české kinematografii neobjevovaly příliš často,“ říká režisér Vladimír Drha. „Nepočítáme-li normalizační agitky, byl „osmašedesátý“ součástí českých filmů až v devadesátých letech, spíš ovšem jako pozadí, historická danost nebo ornament. Tento scénář využívá historického dne 21. srpna jako dramatické situace, jako důvodu civilního psychologicko-milostného dramatu. Jeho ústředními postavami jsou mladí lidé a domnívám se, že tento fakt může jejich dnešním vrstevníkům osvětlit leccos z toho, co jim připadá jako vzdálená a nepříliš slavná historie,“ dodává režisér.

V hlavních rolích filmu **Anglické jahody** se objeví řada hvězd domácí divadelní, televizní a filmové scény v čele s **Ninu Divíškovou**, **Viktorem Preissem** a **Pavlou Tomicovou**. Do úloh mladých hrdinů vybral Vladimír Drha herecké talenty jako je **Ivan Lupták**, **Marie Štípková** nebo **Richard Zevel**.

Ve filmu bylo samozřejmě třeba obsadit i role ruských vojáků. Pro postavu Lebeděva, vojáka, který zásadním způsobem vstoupí do života našich hrdinů, našli režisér a producenti na zahraničním konkursu herce **Alexeje Bardukova**, který je ve své zemi označován za ruského Brada Pitta a před nímž se otvírá i perspektiva mezinárodní kariéry.

V dalších rolích uvidíme například hvězdu seriálu Ulice, ruského herce **Sašu Minajeva**, oblíbené domácí herce **Miloslava Mejzlíka**, **Nelu Boudovou**, **Sandru Pogodovou**. Zajímavou roličku přijal legendární představitel majora Zemana, **Vladimír Brabec**, který si zahraje estébáka.

Vladimír Drha – rozhovor

Jak vznikl nápad natočit film o lidech, do jejichž životů zasáhla invaze v roce v roce 1968?

Scénář Martina Šafránka existoval už několik let. A mně se zdálo, že osmašedesátý rok vlastně nebyl u nás dramaticky zpracován – nemyslím dokumenty, těch samozřejmě existuje dost. Samotné události toho roku buď tvořily pozadí příběhu, kulisu, nebo byly jedním z dílčích motivů.

Co byste prozradil o příběhu samotném?

Příběh o vztahu dvou mladých lidí by se mohl odehrát v každé době, ale události srpna roku 68. ho zásadně ovlivnily. Osudy těch hrdinů by se vyvíjely úplně jinak, kdyby nebylo 21. srpna. Jsou to dva mladí lidé, kteří vlastně pro sebe moc neznamení. Ona je možná těhotná, ale ne s ním, on zase paník, který cítí povinnost o panictví přijít, ale trochu má strach. A jejich vztah-nevztah se víc projeví v situaci, kde se ocitnou v úzkých – mají na krku ruského dezertéra.

Pro dnešní mladé lidi – a tedy potenciální diváky – je 68. rok podobně vzdálený jako I. světová válka. Vždyť třeba rodiče herecké protagonistky Marie Štípkové jí ani nemohou o těchto událostech podat autentické svědectví, protože jim tehdy byly pouhé čtyři roky. Myslíte, že dnešní „náctileté“ může takový film oslovit?

Myslím, že ano, protože – jak jsem už řekl – jde o všeplatnou situaci. A je v zásadě jedno, odehraje-li se podobný příběh včera nebo před čtyřiceti lety. Motiv odpovědnosti za někoho jiného, rozhodování o mravních volbách, toho jsme svědky denně – i když v méně vypjatých dějinných souvislostech. Myslím si, že ve scénáři je velmi věrohodně napsaná hrdinova rodina. Tatínek vždycky v životě všechno prohrál. Byl zavřený za Hitlera a pak i za komunistů v 50. letech, na rozdíl od „soudruha Vrány“, který dělal prakticky totéž, ale vždycky bez úhony klouzal každým režimem. Taky postava babičky je krásná, postava takové té upřímné, poctivé komunistky, která nikdy nepřevlékala kabát. Měla vždycky Rusy ráda, vždyť to byli osvoboditelé, ale po 21. srpnu se jí svět zhroutil, všechno, v co věřila, bylo pryč. Ta babička původně v Šafránkově scénáři nebyla, ale já měl pocit, že té rodině někdo chybí, že příběh potřebuje ještě jeden záchytný bod. Proto jsem ji tam připsal. Skvěle napsaná je i postava maminky. To je taková chuděra, která bruslí životem, nikdy z něj sama moc neměla, vždycky se obětovala ostatním a lepila průšvihy polívkou a dušeným filé. Jsem hrozně rád, že jsem mohl do téhle krásné dramatické role obsadit právě Pavlu Tomicovou, která dostává většinou ve filmech a seriálech podobné komediální role. Jsem přesvědčený, že je schopná velkých dramatických výkonů. Konečně, kdo ji zná z divadla, ví, o čem mluvím.

Jak vypadala vaše spolupráce se scenáristou Martinem Šafránkem?

My se znali už dlouho. Kdysi jsem režíroval jeho hru Král blázen – což byla historická komedie. Pak jsme si slibovali, že pokud to půjde, budeme spolu ještě dělat. Ale jak to chodí, utekla dlouhá doba a nic. Potom jsem dělal jeho televizní hru Když chcípne pes s Jirkou Štěpničkou, takový zvláštní příběh nešťastníka středních let. Anglické jahody měl být původně také televizní projekt s filmovými dotáčkami, ale producent Pavel Melounek přišel s tím, že je to látka vhodná na film. Takže jsme na ní v tom smyslu ještě s Martinem Šafránkem a dramaturgem Kristiánem Sudou dlouho pracovali. Přiznám se, že nenávidím přepisování scénáře, ale v tomhle případě to bylo opravdu mimořádně plodné.

Jednou z hlavních postav příběhu je ruský dezertér. Jak jste našel jeho hereckého představitele Alexeje Bardukova?

Typově mě zaujal v nabídce ruské herecké agentury. Ale abych poznal, jak hraje, koupil jsem si v Arbatu na DVD populární ruský seriál Diverzant, kde hraje titulní roli. Je tam vynikající.

Oba vaši hlavní herečtí protagonisté – Marie Štípková a Ivan Lupták - jsou studenti DAMU a s kamerou nemají skoro žádné zkušenosti. Není to velký risk postavit film na jejich výkonech?

Jsem přesvědčen, že jsou oba talentovaní a typově perfektní. Ivana Luptáka jsem alespoň obsadil do menší role ve Velmi křehkých vztazích, aby se před kamerou trochu ostřílel. Vybíral jsem ho do postavy Tomáše instinktem, chtěl jsem, aby měl určité tajemství a byl trochu romantický.

Realizačně je každý dobový film oříšek. A ještě k tomu s dobovou technikou, to je velké sousto...

Ono tam té techniky zase tak moc není. Nějaké gazíky, džípy, nákladáky...Není to válka. Tohle nebyla moje noční můra. Jsem typ režiséra, který tvrdí: není-li potřeba helikoptéra, tak ji nechci. Kameraman mi nabízel možnost získat na čtyři dny jeřáb zdarma. A já na to: Jeřáb? Proč? Ten nám bude na place jen překážet! Proč se s tím zdržovat. Důležitý je ten intimní příběh. Chci, aby film nebyl moc rychlý, klipovitý.

Alexej Bardukov - rozhovor

Jsou Anglické jahody prvním zahraničním filmem, ve kterém jste hrál?

Poprvé jsem pracoval v zahraničí, ale už jsem v Rusku nějaké cizí produkce dělal.

Liší se nějak natáčení u vás v Rusku a tady v Čechách?

Co se týká samotné práce před kamerou, tak v podstatě žádný velký rozdíl nevnímám. Český štáb byl velmi profesionální, ale při natáčení filmu jsou stejně vždycky prostoje – čekat se musí tady i tam. Zásadní rozdíl je v cateringu. U nás není tak velký výběr jídel, tak pestrá nabídka čerstvé zeleniny a ovoce, jako to bylo na Anglických jahodách. U nás prostě přivezou umělohmotné kontejnery a jez nebo nejz - vybírat si nemůžete.

Jak byste charakterizoval vašeho hrdinu Leběděva? Co se vám na něm líbilo a co ne?

Myslím, že je to výborně napsaná role, zasazená do velmi zajímavého historického kontextu. Je to kus naší minulosti, ať se nám to líbí, nebo ne. Jsem rád, že prostřednictvím tohoto filmu můžeme sdělit svým vrstevníkům, a všem ještě mladším, kteří o té době nic nevědí, jak to bylo. Jinak pokud jde o mou postavu, je to takový trochu blázen v tom dobrém smyslu slova. Fantasta se širokou ruskou duší, který nerozlišuje své touhy a sny od reality. Ale jestliže si vymýšlí a trochu i lže, není to proto, že chce někoho oklamat, ale že svým fantaziím chce sám věřit. Touží žít naplno, svobodně, proto uteče z armády. Nejzajímavější na něm je jeho opravdovost. To se mi na něm taky nejvíc líbilo a s tím jsem se mohl lehce ztotožnit.

A co jste vy sám věděl o srpnu 68. roku v Československu?

Mojí rodiče mi něco vyprávěli, i když i oni sami byli v té době malé děti. Já jsem ale hlavně prostudoval hodně dobových materiálů, podíval se na dokumentární filmy, přečetl všechno, co jsem o těch událostech sehnal. Můj názor je ten, že je vždycky smutné a špatné, když v důsledku politických her hynou a trpí obyčejní lidé.

Jak se vám spolupracovalo s režisérem Vladimírem Drhou?

Výborně, škoda jen, že jsme neměli víc času si o všem ještě víc povídat. Dal mi při tvorbě mé postavy velkou svobodu, netlačil na herce, aby se podřídili jeho představě, ale na druhé straně přesně věděl, co chce a jak má film jako celek vypadat. To bylo podstatné. Protože pracovat s režisérem, který nemá přesnou vizi a tápe, to je mučení pro všechny.

A jaké jsou vaše plány do budoucnosti?

Chtěl bych mít šanci dělat hereckou práci, která má smysl a která mě bude naplňovat. Nejde v první řadě ani o popularitu ani o peníze, ale o to získat si uznání ve své branži. Ať na divadle, nebo ve filmu. Jinak chci naplno žít, tvořit a milovat.

Viktor Preiss - rozhovor

Jak byste přiblížil postavu tatínka, kterou ve film Anglické jahody vytváříte?

Charakterizoval bych ji jako typicky netypického člověka své doby. Patří ke generaci, která to strašně odnesla. Nejdřív za Němců, pak za komunistů a potřeťí poté, co se k něčemu vzedmula a hned dostala po čumáku. Takže je to generace, která skutečnou svobodu nezažila. V tom by měl být politováníhodný, protože strašně chce něco udělat. Je vlastenecky naladěný, vlije se do něj nová krev, ale myslím, že skončí někde ve skladu. Je to tiskař, průměrný člověk, ale to nadšení ho postihne jako všechny nás tenkrát. Jenom někdo se rychleji dokázal orientovat a někdo to odnesl.

Jak jste prožíval srpen roku 1968 vy?

Mně bylo v tom osmašedesátém jednadvacet. Pamatuji si, že nás ty události zastihly v Itálii a chtěli jsem se se ženou vrátit domů, což nebylo úplně jednoduché. A ten mladý hrdina ve filmu je úplně stejně starý. Tak se na něj dívám s určitou nostalgií a hledám tu dobu.

Dnes tahle generace až na výjimky vůbec netuší souvislosti těch událostí...Většinou je nezažili ani jejich rodiče, ale prarodiče.

Mě udivuje, že tahle generace ne že nic neví o osmačtyřicátém, to se dá odpustit, ale ani o osmašedesátém. A zajímavé je, že pro mnohé ani devětaosmdesátý už není nijak podstatný. To je docela zarážející.

Jak jste si rozuměl se svou filmovou manželkou Pavlou Tomicovou?

Je to sice pro mě trochu atypická konstelace, ale dělá se mi s ní moc dobře. Už jsme s Pavlou společně zkoušeli jedno představení v divadle na Vinohradech. Taky Nina Divíšková je ideální babička a Ivan Lupták jako můj syn je skvělý.

Myslíte, že tenhle dobový příběh něco řekne dnešním mladým divákům?

Tak ono se tam snad ani neřeší téma té doby, okupace v osmašedesátém roce, je to spíš o několika lidských osudech na pozadí vyhraněných událostí. Můj instinkt mi říká, že takhle pojatý příběh by mohl

být pro mladé lidi sdělný, není v nich ani ta nostalgie, ani ta hořkost, kterou si v sobě neseme my, kdož jsme to všechno zažili.

Pavla Tomicová - rozhovor

Naprostá většina diváků vás nezná z divadla, kde máte velmi rozmanité i dramatické role, ale z Ulice nebo filmů jako Snowboard'áci či Raft'áci, kde hrajete takové excentrické potrhle komediální postavy. Role maminky v Anglických jahodách je ale krásně tragikomická. Jak jste si ji užívala a jak byste ji charakterizovala?

Já si tu roli opravdu užívala, to je trefné. Vzhledem k příběhu jsem měla za úkol ztvárnit ani ne tak typ české ženy, jako typ české maminky. Měla být milující, starostlivá, pošetilá, dojemná i směšná zároveň. Podstatnější než moje postava samotná však pro mě byla její úloha v tak krásně tragikomickém příběhu. Mám tenhle žánr nejraději.

Vzpomínáte, jak jste sama prožívala srpen 68. roku?

Měsíc toho roku byl pro mě ve znamení velkých prožitků, ale asi vás zklamám. Bylo mi šest let a s aktovkou na zádech, která zářila novotou, jsem s Evičkou Uhrovou před barákem v Havířově trénovala chůzi do školy, do vysněné první třídy. Pak už si jen matně pamatuji, že nám pod balkonem jezdily tanky a já, vyrůstající v rodičovské bavlence, jsem necítila strach, spíš vzrušení. Myslím, že moji rodiče se hodně snažili, aby tomu tak bylo.

S Ninou Divíškovou jste už spolupracovala. S Viktorem Preissem jste se setkala na jevišti Divadla na Vinohradech, ale jak vypadalo vaše filmové „seznamování“?

Stejně tak, jako hezké role, jsem si užívala i společenství těchto dvou velkých hereckých osobností. Znáte ten pocit, kdy se v životě seznámíte s nějakým člověkem a máte dojem, že se znáte odjakživa? Tak přesně tohle se může stát i v životě hereckém. A stalo se.

Rodiny Sinkova, kterou představujete společně s Viktorem Preissem a Ninou Divíškovou, je taková typická česká rodina své doby – tatínek se zmítá mezi hrdinstvím a strachem, maminka se snaží všechno zachránit hromaděním „válečných zásob“ a babička – zklamaná komunistka se musí vyrovnat se ztrátou životních iluzí. A všichni společně se snaží deziluzi zapít alkoholem. Myslíte, že takový pohled na tuto etapu historie pamětníci přijmou?

Myslím si, že nejde o to zapít něco alkoholem. Jde o určitou symboliku, která jenom zdůrazňuje vážnost situace. V americkém filmu by nejspíš postavy ve chvíli zoufalství volaly svého psychoterapeuta, ale v českém filmu si prostě řekneme: Tak tohle by chtělo panáka.

Ivan Lupták - rozhovor

Anglické jahody jsou váš první velký film. Jakou převažující zkušenost jste si z natáčení odnesl?

Anglické jahody jsou můj první film vůbec. Do té doby jsem před filmovou kamerou nestál. Tudíž zkušeností, které jsem během natáčení nabyl, je mnoho. Ale převažující zkušeností či základním poznáním je pro mě rozdíl mezi filmem a divadlem. Respektive rozdíl mezi herectvím filmovým a divadelním, které na rozdíl od filmu vyžaduje určitou stylizaci a techniku, kterou objektiv kamery doslova nesnese. Tedy zkráceně řečeno, po celou dobu natáčení Anglických jahod jsem se učil přirozenosti.

Dozvěděl jste se něco víc o době srpna 68, ve které se příběh odehrává? Prostudoval jste si před natáčením nějakou literaturu, nebo třeba vyslechl vzpomínky prarodičů?

O 21. srpnu 1968 jsem do této doby věděl jen z hodin dějepisu na střední škole, a to jen velmi zhruba, ze základní školy si nepamatuji vůbec, že bychom se o tom něco učili. A považuji to za hrubou chybu, že je tento mezník v novodobé české historii tak ignorován, podobně jako listopad 1989, o kterém dnešní mladá generace ví maximálně to, že se chodilo zvonit klíči na Václavské náměstí. A i o tom vlastně pochybuji. Mladí lidé si vůbec neuvědomují, v jak pohodlné době žijí, berou demokracii jako samozřejmost, ale ještě před dvaceti lety tomu tak zdaleka nebylo. Na druhou stranu se není čemu divit, že to dnešní generaci nezajímá, když je paradoxně ti, co se o ní zasloužili, nás nevedou k tomu, abychom o tom něco věděli a vážili si svobody, ve které žijeme a o které se jen našim prarodičům mohlo zdát. A proto jsem rád, že když už je tato látka podceňována ve školství, že se alespoň mladým lidem přibližuje formou filmové tvorby.

Jak jste komunikoval s představitelem hlavní role ruského zběha Alexejem Bardukovem a jak jste si rozuměli?

Vzhledem k tomu, že mě zdaleka minula doba, kdy ve škole byla povinná ruština a ani já ani Alexej neumíme moc anglicky, byla komunikace obtížná. Zaplat'pánbůh na place byla tlumočnice, která fungovala jako náš prostředník. I když jsme se v některých situacích, kdy tlumočnice právě nebyla po ruce, museli dorozumět tzv. rukama nohama.

Co jste „odkoukal“ ze spolupráce se zkušenými herci Viktorem Preissem, Ninou Divíškovou a Pavlou Tomicovou?

Vzpomínám si na první natáčecí den s mojí filmovou rodinou – Viktorem Preissem, Ninou Divíškovou a Pavlou Tomicovou. I když jsem se na ně hrozně těšil, měl jsem z nich strach, jsou to pro mě velké herecké osobnosti. Samozřejmě jsem je při práci pozoroval, to jak přistupují ke svým rolím, jak si je vytvářejí, každý z nich si do své postavy vložil něco ze sebe a to jsem se snažil od nich „odkoukat“. A jsem jim vděčný za to, že se vždycky snažili mi poradit a neřvali se na mě jako na kandrdase.

Na co byste nalákal mladé diváky, aby se přišli podívat na Anglické jahody do kin?

Ačkoliv Anglické jahody popisují předvečer 21. srpna 1968 a především tento osudný den, myslím, že film není zatěžkán historií a politikou, že jde především o osudy několika lidí, mladých lidí, kterým tento den změnil život. To by snad mohlo i mladé diváky zaujmout. A případně je inspirovat k tomu, aby si o onom datu a oné době zjistili další informace.

Nina Divišková – rozhovor

Jaký vztah jste měla k postavě babičky po prvním přečtení scénáře?

Moje hrdinka je někým, koho jsem já sama také potkávala. Vždyť jsme tu dobu žili. Já sice nebyla nikdy ve straně, ale poznala jsem pár podobných téměř fanatických straniček. A té mé filmové babičce se za ty dva dny – 20. a 21. srpna roku šedesát osm - pomalu ale jistě hroubí všechny hodnoty, na kterých postavila celý dosavadní život. Já ji chápu. Taký jsem měla takové kamarády, kteří věřili, že Dubček to všechno přehání, dramatizuje... To bylo na té postavě krásné a já ráda hraju jiné typy, než jaká jsem. To mě na tom zajímalo a doufám, že se mi tam tu lidskou stránku podařilo vnést. I když to rozsahem není velká role, pracovalo se v přátelské a tvůrčí atmosféře ze všech stran – od kameramanů, přes zvukaře, osvětlovače až po všechny ostatní profese. A to mám ráda. Těšila mě také skvělá režijní a kolegiální spolupráce. S Pavlou Tomicovou jsme nedávno spolu něco dělaly, ale s Viktorem Preissem ne. Byla to moje první práce s ním a mám pocit, že jsme si porozuměli za pár minut.

Měla jste k postavě nějaké připomínky, které režisér akceptoval?

Co jsem si mohla vymyslet, to jsem si vymyslela, a pan režisér, když byl přesvědčen, že to postavu obohatí, můj nápad okamžitě přijal. Což se také nestává moc často, že v sobě režisér nemá tu ješitnost, že připustí jiný pohled na věc. Vymyslela jsem třeba takovou emotivně vypjatou scénu s dcerou – Pavlou Tomicovou, kdy na obě dolehne strach, beznaděj a nejistota, co bude dál. Obejmu ji jako miminko, tu statnou paní středního věku, a povídám: Ty jsi stejně ta moje malá holka. A já tě mám moc ráda. A vlastně obě nás ta situace tak dojala, že jsme se při té scéně rozplakaly.

Film vypovídá o událostech, které se udály před čtyřiceti lety a zamíchaly, často velmi tragicky, osudy statisíců lidí. Myslíte, že je to dost dlouhá doba na to, abychom se na tuto látku mohli dívat i s určitým nadhledem, odstupem a dokonce náznakem humoru?

Myslím, že je jedno, před jakou dobou se to stalo. Tyhle události se musí, podobně jako únor 48, válka, holocaust a podobné mezníky moderní historie, stále ukazovat a připomínat. Nehledě na to, že generace mých vnoučat už o tom neví skoro nic. A že ten náš pohled je pootočený, trochu jako u Škvoreckého Zbabělců? Říkali jsme si s Viktorem Preissem, že ve filmu ta naše rodinka vychází jako trojice vystrašených alkoholiků a kuřáků, střechkujících „válečné“ zásoby, zatímco okupanti - Rusové jsou docela sympatičtí kluci, skoro děcka, kteří neví, co se děje, a vlastně nikomu nechtěli ublížit. Mně

tenhle pohled nevadí, že ta mince je tentokrát obrácená, že my, Češi, nejsme v tomto náhledu kdovíjak ušlechtilí. Líbí se mi, že je to krásně napsané, ne jednobarevně. Že je to prostě pohled ze všech stran.

Jak vnímáte to, že generace hereckého protagonisty filmu Ivana Luptáka, tedy dnešních dvacetiletých, o událostech roku 68 má většinou jen matné vědomosti ze střední školy?

Je to smutné. Proto si myslím, že o tom musíme mluvit jejich jazykem, jim blízkým způsobem. Shodou okolností se právě chystám točit další dílo na tohle téma – mnohadílní hraný seriál brněnského studia České televize Vyprávěj. Tam hraju úplně jinou figuru, noblesní starou dámu, vtipnou a sarkastickou, která ani na pět minut neuvěří tomu, co se děje, a naopak její vystrašená rodina, dalo by se říct, kolaboruje.

Čím si vysvětlujete, že tak dlouho – čtyřicet let – trvalo, než u nás vznikl hraný film na téma srpna 1968. Tento motiv se objevuje v řadě filmů – od Rebelů po Kolju, ale aby byl na zlomových událostech novodobých českých dějin postaven, to ne.

Já nevím. Asi do toho nikdo neměl chuť, odvahu. Nepochopím to. Jestli je nějaká dramatická látka poválečných československých dějin, tak je to 21. srpen 68.

Vzpomínáte, jak jste tyto dny prožívala vy?

No, to bylo zajímavé. Jela jsem 20. srpna domů z Drážďan, pospíchala jsem na natáčení do Bratislavy. A na pravé straně silnice všude samí obrněnci, tanky, technika, plné vojáků. Polských, ruských, německých... Jela jsem s kamarádkou doktorkou a oni na nás mávali a halekali a já z legrace křičím: „Zdrávkujte Ivan, doufám, že tě zítra nepotkám v Praze!“ Přijela jsem do Prahy, měli jsme zahájení v Činoherním klubu, a já říkám Jaroslavu Vostrému, řediteli našeho divadla: „Ráno jsem přijela a viděla jsem, jak se k našim hranicím hrnou vojska. A ani tenhle intelektuál nevěřil, že překročí hranice. Uklidňoval mě, že jsou to dozvuky těch vojenských manévřů, které tady byly v červenci. Že jen tak strašej. Já tedy letěla do Bratislavy točit s režisérem Elem Havettou Slávnost v botanické zahradě. Spala jsme v jednom bratislavském hotelu, když mě v noci na 21. srpna probudilo bouchání na dveře s křikem: „Obsadili nás!“ Já rozespalá, všichni vyděšení. Tak nás tam vzali do restaurace. Zrovna v té době točili v Bratislavě Kádár s Klosem Obchod na korze, takže nám všem, oběma filmovým štábům a všem hercům, řekli: „Dělejte, co chcete a můžete.“ Nikdo nevěděl, co bude, jestli se začne střílet, jak to bude s cestováním, nic. Někdo se rozhodl utéct hned do Vídně, tam to mají za rohem, a já se potřebovala dostat co nejdřív do Jeseníků, kde jsem měla dvě malé děti. Jenže Bratislava už byla uzavřená, aspoň tím směrem na Jeseníky, kam jsem měla namířeno. Pomohla mi jedna mně úplně neznámá mladá Slovenka: „Potřebujete se dostat z Bratislavy?“ Vypůjčila si odněkud z kadernictví bílý plášť, sedla si vedle mě do auta, a když jsme přijeli k závoře, kde hlídal nějaký ruský voják, suverénně řekla, že je lékařka, jedeme do nemocnice a že já jsem pacientka a nutně potřebuju ošetření. Tak jsme projely. Dál jsem se dostávala autostopem, všude lidé už otáčeli cedule s názvy měst a vesnic, aby okupanty zmátli. Dostala jsem se do Ostravy, kde jsem měla kamarády – byla jsem tam dřív šest let v angažmá, přespala jsem tam a nakonec dojela k dětem do Jeseníků. A právě v Ostravě vystoupil na obrazovce v takovém tom pirátském vysílání televize, snad vůbec prvním, které se díky obrovskému úsilí techniků povedlo, můj kolega Luděk Eliáš, kde označil vpád vojsk za okupaci.

Marie Štípková - rozhovor

Táňa v Anglických jahodách je vaše první filmová role. Jakou hlavní zkušenost jste si z natáčení odnesla? Překvapilo vás něco?

Hlavní a pro mě rovněž nejvýznamnější zkušenosti, které jsem si z natáčení odnesla, jsou vesměs technického rázu - jelikož jsem do tohoto filmu vstupovala jako natáčením téměř neposkrbněná, dělalo mi ze začátku značné obtíže neodcházet ze záběru, nekřít partnera, najít si dobře světlo nebo mluvit tak, aby to zvukař mohl dobře snímat - prostě takové ty základní praktické věci. A vůbec nejtěžší na tom všem bylo sesynchronizovat tohle všechno a ještě při tom působit co nejpřirozeněji. Takže pokud ve filmu budu někdy vypadat, že usilovně něco počítám, nehraju zamyšlenost, prostě jen počítám kroky, abych neutekla ze záběru...

Překvapilo mě, jak ty na první pohled nejjednodušší záběry (takové ty "kde se vlastně nic neděje") jsou v konečné realizaci nejkomplicovanější. A taky že člověk někdy ve výsledku stráví víc času v maskérně než na place – zkrátka natáčení je hodně příprav a neustálého čekání a na samotnou akci pak člověk musí být stoprocentně připraven, protože už na ni nezbyvá moc času. Pro mě bylo důležité si to uvědomit a co nejlépe se adaptovat - nemůžu s jistotou říct, že jsem se za těchto podmínek naučila pracovat, ale za to uvědomění a smíření se s tím faktem vděčím tomuhle filmu.

Dozvěděla jste se něco víc o době srpna 68, ve které se příběh filmu odehrává? Prostudovala jste si před natáčením nějakou literaturu, nebo třeba vyslechla vzpomínky prarodičů a dalších lidí, kteří tuto dobu zažili?

Samořejmě jsem se ještě před natáčením snažila získat o této době co nejvíc informací a při tomto zjišťování mě překvapilo, jak jsou mé všeobecné školní informace nedostačující. Hodně jsme o tom mluvili s režisérem Vládou Drhou, který nám taky pro inspiraci pouštěl filmy z té doby - důležité totiž bylo znát i tu atmosféru, která tady byla před 21. srpnem. O samotné okupaci a pohledu obyčejných lidí na ni bylo dost těžké se dozvědět něco objektivního - každý to totiž vnímal úplně jinak a konkrétně mí příbuzní pocházející z polského pohraničí, ze Slezska, okupaci nevnímali (a ani nemohli) tak násilně jako lidé v Praze. Hodně přínosný a zároveň šokující (zejména třetí díl zobrazující dobu po 68) byl třídílný dokument o 68. roce Viktora Polesného, ale pro mě osobně bylo důležité zjistit, že byli i lidé, kteří vpád sovětů nevnímali tak bolestně - byl to pro ně prostě jen boj dvou komunistických stran, kterého se neúčastnili, jen ho pozorovali zpovzdálí - bylo pak pro mě jednodušší pochopit (a nějak si ospravedlnit) Tomášovo a Tánino chování ve filmu.

Máte ve filmu dost intimní scénu s představitelem hlavní role ruského zběha Alexejem Bardukovem. Jak jste s tímto ruským hercem komunikovali a jak jste si rozuměli?

Komunikace byla trochu problém a to nejen při natáčení této scény - Alexej totiž vůbec nemluví anglicky (anebo to důmyslně po celou dobu natáčení zatajoval), jak jsem předpokládala, a já ani Ivan zase neumíme rusky, kvůli filmu jsme se něco málo učili, ale na přátelský rozhovor to rozhodně nestačilo. Nešlo ani tak o samotné natáčení - vždycky byl totiž přítomen překladatel - jako spíš o normální komunikaci, při které většinou zjistíte, koho to vlastně máte vedle a jak je vám sympatický... Jak už jsem říkala, čekání je u filmu spousta a je příjemné jej strávit v hovoru - jenže ten náš započatý hybridním rusko-českým jazykem s prvky posunčiny se po čase přesunul k bezostyšnému rozhovoru rukama nohama a zpravidla končil bezradnými úsměvy po obou stranách. Nemůžu říct, že by mě to nebavilo, na konci natáčení už jsem dokonce ruštině převážně rozuměla, ale přece jen mě občas zamrzelo, že si nemůžem normálně popovídat, zvláště když jsem viděla, kolik zkušeností, na které bych se chtěla zeptat, Alexej má. Přesto však působil velmi sympaticky a hned po jeho příjezdu se našťestí rozplynula má představa o namyšlené ruské hvězdě. A co se týče zmíněné scény, mám dojem, že možná bylo dobře, že jsme si nerozuměli, alespoň pro mě, protože jsme neměli možnost se seznámit a mě to nutilo v rámci profesionality odhodit veškerý stud.

Co máte s Táňou společného a v čem ji nechápete, v čem je vám tato postava cizí?

Táňa má stejný nadhled nad věcí, a taky stejně jako já působí vyzráleji. Nechápu moc její záležitosti s příslušníky opačného pohlaví: Jaké má vlastně záměry s Tomášem? Miluje ho nebo jej pouze manipuluje ve svůj prospěch? A proč vlastně? - myslím, že ona sama v tomhle nemá jasno a že se v tom docela zmítá, což bych si já sama u sebe nedokázala představit. To, že v tom nemá jasno, navenek působí jakousi zvláštní tajemností, kterou máme opět společnou (alespoň mi to tvrdí mé okolí :-). Táňa je mi však rozhodně cizí svou neustálou upraveností - načesané vlasy a výrazné líčení jsou téměř její součástí - vím, že takový byl diktát doby, ale stejně... tohle bych prostě nezvládla.

Na co byste pozvala mladé diváky, aby se přišli podívat na Anglické jahody do kina?

Rozhodně na zajímavý příběh několika mladých lidí, jejich vrstevníků, kterým osud trošku zamíchal karty života, a kterým se následně do cesty připletly tanky. A taky na film s novými tvářemi, ze kterého na ně dýchne atmosféra doby kolem osmašedesátého - doby tak zásadní pro historii a vývoj našeho státu.

Tomáš Klus - rozhovor

Kdy jste začal přemýšlet o muzice - když jste si přečetl scénář, nebo viděl hrubý střih?

Jedno i druhé. Po přečtení scénáře jsem měl určitou představu, ve studiu jsme ji hrubě načrtli, nicméně po zhlédnutí hrubého sestřihu jsme se s Martinem Ledvinou i Bárou "buldog" Falgeovou shodli na tom, že musí být vše jinak. Zjistili jsme totiž, že verze, kterou jsme měli, by roztránila jemnou poetiku celého filmu. Takže pak jsme opět trávili noci ve studiu.

Co vás při komponování nejvíc ovlivnilo?

Tak především mám radost, že můžu splatit dluh Karlu Krylovi. Tím myslím to, že mě tenhle pán nabíjí inspirací od doby, kdy jsem pochopil sílu a krásu slova v písni a "můj Malčik" je takový hold a dík panu básníkovi. Co se dalších ovlivnění týká, tak jsem se konečně dokopal k naposlouchání Vysockého, který mi byl dlouho doporučován, ale já to vždycky jaksi vypustil. Nicméně teď už rozumím všem jeho nadšeným obdivovatelům v mém okolí.

Složil jste ústřední písničku - slova jsou v ruštině, přitom prý rusky neumíte. Měl jste překladatele?

V ruštině je jen krátký refrén, za který vděčím Terezce Ludvíkové, která byla u zrodu celé písničky, a právě ona si začala pobrukovat cosi ruštině blízkého. Potom jsme si na chvíli sedli a vypotili jednoduchý, ale myslím, že všeríkající motiv. Co se poslední sloky týká, to je rádobyruština, respektive zkomolená čeština s ruským přízvukem. Ta vznikla při nahrávání první verze písničky ve zlínském studiu Luďka Malára, se kterým jsme v hluboké noci v náladě více než dobré doladováli text.

Kolik je v Anglických jahodách původní muziky a kolik archivní?

Tuším, že je to půl napůl.

Jak jste si rozdělili práci s hudebním dramaturgem Milošem Skalkou?

Pan Skalka má na starosti výběr a schvalování všech písní (tedy jak archivních, tak i výběr "té pravé" verze mých pokusů). Takže, on je šéf.

Nejdůležitější minuty prohry

...aneb O pohnutkách producentských

Byl to nepochybně nejhorší den našich novodobých dějin. Bitvu na Bílé hoře si prohráli čeští stavové, kteří neuměli česky, sami a nepřivodili takový srab, jak jsme se my dříve narození učili ve školách. Rok 1620 dokonce zabránil úplnému poněmčení české kotliny. Ono zasněžené ráno v březnu 1939 naopak tuto brozbu – byť jen na šest roků - předznamenalo, ale dalo se víceméně očekávat.

Probouzení do rána 21. srpna 1968 ale bylo šokem pro všechny – kromě několika šéfů StB a odpadlíků z Dubčekova komunistického grémia. Pro každého z nás, totálně nepřipraveného, se toho dne změnil život. Zrada dlouho proklamovaného přítele „na věčné časy“ bolela desetinásobně. Někteří teprve teď přes noc prohlédli. Jiní, kteří si nedělali před velkým bratrem iluze, už nebyli schopni zopakovat revoltu proti Hitlerovi či později Stalinovi a tušíce dlouhou definitivu to definitivně vzdali a odjeli na chaty.

Otec hlavního hrdiny tenhle svár udusil v sobě už onen inkriminovaný den někdy v podvečer. Vzdali jsme to a na dlouhá desetiletí jsme se propadli do srabu, ze kterého jsme zdaleka nevyšli ani dnes, skoro osmnáct let po sametové slavnosti.

O těchto nejdůležitějších minutách naší novodobé historie vypráví náš film, třebaže v prvním plánu sleduje příběhy a osudy ještě jiné generace. Té, která tehdy teprve brala rozum a celý aktivní život se pak nejzřetelněji potýkala s činy svých otců. Dnes je na jeho sklonku...

Pavel Melounek, producent

HERCI

Ivan Lupták (Tomáš)

Narodil se v roce 1986 na Kladně. Po základní škole nastoupil na 1. KŠPA - obor výpočetní technika se zaměřením na podnikatelskou administrativu. Po maturitě v roce 2006 začal nastoupil na DAMU – obor činoherní herectví, kde studuje druhým rokem. Účinkuje na scéně DAMU v Disku v představení režiséra Jiřího Havelky Velmi společenské tance. Můžeme ho vidět také v inscenaci Staročeské vánoční hry v pražské Viole. Hlavní role Tomáše ve filmu Anglické jahody je jeho filmovým debutem.

Marie Štípková (Táňa)

Narodila se v roce 1986 v Českém Těšíně, kde také maturovala v roce 2006 na gymnáziu. V témže roce začala studovat DAMU – činoherní herectví. Kromě účinkování v Disku (Velmi společenské tance) a Viole (Staročeské vánoční hry) jsme ji mohli vidět ve filmu režiséra Martina Dolenského Chyťte doktora!, kde hraje asistentku Marii. Hraje na alt-saxofon (dříve vystupovala v saxofonovém kvartetu) a na všechny druhy zobcových fléten. Navštěvovala dramatický kroužek při ZUŠ v Českém Těšíně, se kterým absolvovala soutěže dětského divadla a účastnila se recitačních soutěží. Dlouhodobě externě spolupracuje s českou scénou Těšínského divadla. Ze sportu dává přednost softballu, který hrála i závodně a závodně jezdila vodu (vodácký víceboj P-5).

Richard Zevel (Ivan)

Narodil se v roce 1994. Chodí do tercie soukromého gymnázia Arcus. Jeho koníčkem je kouzlení, se kterým začal už v šesti letech. Často soutěží na různých festivalech magie. Loni vyhrál ve své kategorii (Junior I) festival Skleněný magik v Železném Brodě, v roce 2007 byl druhý na festivalu Ještědský krystal v Liberci a v roce 2005 třetí na Mistrovství republiky v Brně.

Několik posledních let jezdí na Letní hereckou školu, kde si vyzkoušel mimo jiné moderování různých pořadů a divadelní práci. Objevil se v epizodních a komparsních rolích v inscenacích a seriálech Pojišťovna štěstí, Ordinace v růžové zahradě I, 3+1 s Miroslavem Donutílem, Muž a stín, Láska in Memoriam, Jen blbni. Nejzajímavější pro něj bylo natáčení s francouzskou herečkou Veronique Genest (komisařka Julie Lescaut) ve francouzském filmu Madame z Izieu, kde hrál kluka ze sirotčince. Od loňského června ho můžeme vidět v seriálu Ulice, kde hraje Jakuba Elliota, syna Ondřeje Pavelky a Markéty Hrubéšové.

Alexej Bardukov (Lebeděv)

Narodil se v roce 1984 v Moskvě, kde v roce 2005 vystudoval Školu studií M(CH)AT v ročníku národního umělce K. A. Rajkina. Hned po absolutoriu byl přijat do souboru Ruského národního divadla „Satirikon“, kde je dodnes v angažmá. Na divadelním jevišti má za sebou v rozmezí let 2002 – 2006 řadu velkých postav klasického i moderního repertoáru, včetně hlavní role ve hře Událost. Do povědomí filmových diváků vešel díky hlavní roli Ljoni Filatova ve filmovém hitu Diverzant (rež. A. Maljukov, 2003), který se dočkal loni pokračování. Z jeho filmografie jmenujme ještě alespoň Mrtvé pole (rež. A. Aravin, 2005) nebo Miraž (2008, r. T. Keosajan). Momentálně dokončuje televizní válečný film Poručík (rež. A. Kozlov).

Pavla Tomicová (Matka)

Pavla Tomicová se narodila v roce 1962 v Karviné. Absolvovala střední pedagogickou školu a posléze vystudovala katedru loutkářství na pražské DAMU. Během studií začala spolupracovat s královéhradeckým loutkovým divadlem Drak, v němž získala i své první stálé angažmá. Jako loutkoherečka zde působila deset sezon, pak jí režisér Vladimír Morávek nabídl hostování v Klicperově divadle v Hradci Králové, kde se později stala členkou souboru. Za ztvárnění role Arkadinové v Rackovi byla nominována na Cenu Thálie, za svou Mařku v Maryše získala v roce 2000 Cenu Alfréda Radoka. Letos byla na Cenu Alfréda Radoka nominována podruhé, tentokrát za ztvárnění Štěpy v Petrolejových lampách. Vidět jsme ji mohli i jako Blanche v Tramvaji do stanice touha, kterou nastudovala jako host s pražským Dejvickým divadlem. Před filmovou kamerou se začala objevovat až

koncem 90. let. Upozornila na sebe postavou psycholožky Kulkové, partnerky Miroslava Donutíla ve snímku Nuda v Brně (2003) v režii Vladimíra Morávka. Následovaly role ve Snowbordčácích (r. Karel Janák, 2004), Doblba! (r. Petr Vachler, 2005), Raftčácích (r. Karel Janák, 2006), Crash Road (r. Kryštof Hanzík, 2007). Objevila se v televizních seriálech Bazén (2005) a Ulice (2005), kde hraje kadeřnici Simonu. Nejnověji si zahrála menší roli v komedii O život (2008).

Viktor Preiss (Otec)

Viktor Preiss se narodil v roce 1947 v Praze. Pochází z divadelnické rodiny. Po ukončení studií na DAMU byl v letech 1969-1983 členem Městských divadel pražských a poté přešel do Divadla na Vinohradech, kde působí dodnes. Patří k předním českým charakterním hercům, jehož všestranného mistrovství využívá kromě divadla zejména televize, ale i rozhlas. Působí jako pedagog na DAMU. Z jeho bohaté a žánrově pestré filmografie připomeňme filmové tituly: Milenci v roce jedna (r. J. Balík, 1973), Romaneto (r. J. Soukup, 1980), Andělské oči (r. D. Klein, 1993), dále televizní filmy a seriály: Nemocnice na kraji města (1977), Lakomec (1978), Pan Pickwick (1986), Žena v trysku století (1987), Život a dílo skladatele Foltýna (1992), Náhrdelník (1992), Paní Piperová zasahuje (2000), Drobečky z perníku (2000), Manželka Ronalda Sheldona (2001), Vyvraždění rodiny Greenů (2002), Miláček (2002), Vrah jsi ty (2003), In nomine patris (2004), Falešné obvinění (2004), Nevlastní bratr (2006), Hodina klavíru (2007), Nemocnice na kraji města – nové osudy (TV 2008). V celovečerním hraném filmu jsme jej naposledy viděli v roce 2006 ve tragikomedii Martina Kotíka Všechno nejlepší (2006).

Nina Divíšková (babička)

Narodila se 12. července 1936 v Brně. V letech 1954 – 1959 vystudovala pražskou DAMU, kde poznala svého budoucího manžela, herce a režiséra Jana Kačera. Pět let hrála v ostravském Divadle Petra Bezruče. Od roku 1965 byla členkou pražského Činoherního klubu, kde zůstala v angažmá pětaticet let. V současné době spolupracuje s řadou pražských divadelních scén (Dejvické divadlo, Divadlo Na Prádle, v Řeznické či Švandovo divadlo.

Divadlo bylo vždy její hlavní doménou, přestože i její filmografie je poměrně bohatá - Návrat ztraceného syna (1966, r. E. Schorm), Den sedmý-osmá noc (1969, r. E. Schorm), Morgiana (1972, r. J. Herz), Hra o jablko (1976, r. V. Chytilová), Prodáváč humoru (1984, r. J. Krejčík), Žebrácká opera (r. J. Menzel, 1991), Hranice stínu (1996, r. M. Müller). Větších rolí se však před kamerou příliš často nedočkala – v posledních letech jsme ji viděli například ve filmech Bolero (2004, r. F. A. Brabec), Kytice (2000, r. F. A. Brabec). V roce 2005 zaujala působivou kreací matky hlavního hrdiny v Zelenkově filmu Příběhy obyčejného šílenství. V roce 2008 uvidíme Ninu Divíškovou rovněž ve filmech Nestyda (r. J. Hřebejk), Máj (r. F. A. Brabec).

Miloslav Mejzlík (Vrána)

Miloslav Mejzlík se narodil v roce 1951 v Třebíči. Po absolvování brněnské JAMU byl v angažmá v Divadle Jiřího Wolker a v Divadle pracujících v Gottwaldově. V letech 1988 – 90 působil v Divadle S. K. Neumanna. Od roku 1991 do roku 1993 byl členem hereckého souboru Divadla Na zábradlí, odkud v roce 1994 přešel do divadla Komedie. V letech 2001 – 2002 působil na volné noze, během tohoto období hostoval v Národním divadle v Praze (inscenace Markéta Lazarová Jana Antonína Pitínského) a v Divadle Na zábradlí (inscenace JE SUIŠ Jana Nebeského). V roce 2003 nastoupil do činohry Národního divadla v Brně, kde působil do roku 2005 také jako umělecký šéf. Od ledna 2006 je zpět v angažmá v Divadle Na zábradlí. Z jeho filmografie vybíráme: Citlivá místa (r. V. Drha, 1987), Princezna ze mlejna (r. Z. Troška, 1994), Čas dluhů (r. I. Pavlásková, 1998), Ztracení (r. D. Svátek, 2001). Diváci znají Miloslava Mejzlíka také z televizních seriálů. Hraje například jednu z hlavních rolí, Hynka Skálu v seriálu Velmi křehké vztahy (Rodinná pouta). Věnuje se také práci v rozhlase a dabingu.

Nela Boudová (Hostinská)

Narodila se v roce 1967 v Praze. Po absolvování Státní konzervatoře v Praze byla v angažmá v Karlových Varech, pak v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích a v Divadle za branou II. V Činoherním klubu je v angažmá od roku 1994.

Z filmografie připomeňme alespoň tituly: Bylo nás šest (TV 1985 -TV), Rodáci (TV 1988), Dotyky (r. V. Drha, 1989), Bylo nás pět (1994), Kolja (r. J. Svěrák, 1996), Past (TV 2003), Hadí tanec (TV 2005), Doblba (r. Petr Vachler, 2005), Škola Na Výsluní (TV 2006), Horákovi (TV 2006), Vratné lahve (r. J. Svěrák, 2007). V současné době dokončuje film s režisérkou Marií Poledňákovou Líbaš jako bůh. Rozsáhlá je i její práce pro dabing, kde propůjčuje svůj hlas např. Julii Robertsové, Melanii Griffithové nebo Jodie Fosterové.

TVŮRCI

Vladimír Drha (režisér)

Vladimír Drha, dnes již představitel zralé střední generace, jedna z nejvýraznějších osobností české filmové a televizní tvorby, se narodil 7.5.1944. Jeho všestrannost a scenáristická erudice mu dala možnost vyniknout i na poli dokumentu – a to již v druhé polovině 60.let (On o stoupající hvězdě K.Gotta, *O malém světě*), tak i mnohem později: jeho celovečerní dokument Velká pardubická koňská opera (1999) například získal Velkou cenu a Cenu za nejlepší dokument na MFF sportovních filmů v Liberci.

Drha rovněž patří k významným osobnostem televizní dramatické tvorby. Vrchol českého televizního filmu 80.let (navzdory nelibosti tehdejších oficiálních míst) tvoří právě Drhovy snímky Chladna zrána, Radostné události a Restaurace, k nimž v následujícím desetiletí přiřadil mimo jiné dvoudílného Čechovova Racka, Pierotem oceněný televizní film Na krásné vyhlídce, jakož i snímky Král a blázen (podle scénáře MARTINA ŠAFRÁNKY, mj. s hereckým objevením Jířího Macháčka v titulní roli), Nejsem svůj pes podle stejnojmenné divadelní hry Bolka Polívky a první řada oblíbeného televizního seriálu Nováci pro TV NOVA. V současné době je ústřední režisérskou osobností TV PRIMA – je podepsán po jejími neúspěšnějšími seriály Bazén, Rodinná pouta III a Velmi křehké vztahy.

Jeho hraná filmová tvorba byla násilně přerušena uprostřed natáčení debutu Návštěvy (podle Z.Salivarové-Škvorecké) počátkem roku 1970 – film zůstal nedokončen, a jako jediný barrandovský snímek se v archívu nedochoval, protože rozběsnění normalizátoři nechali zničit negativ!

K hranému filmu se dostal až po desetileté nucené přestávce – po povídce Věrné milování z triptychu Jak rodí chlap natočil svůj celovečerní kinematografický debut Dneska přišel nový kluk (1981), který získal mnoho festivalových cen – mj. Velkou cenu za debut a Cenu FIPRESCI (kritiky) a FICC (mezinárodní federace filmových klubů) na MFF Karlovy Vary 1982 – a udal tón celé početné vlně vznikajících českých filmů, z pohledu mladých hrdinů kriticky zachycujících stav společnosti. Z dalších snímků jmenujme zejména Mezka (1983), Do zubů a do srdíčka (1985), Citlivá místa (1987) a Muka obraznosti (1989), dále pohádky Jestřábí moudrost (1989), O třech rytířích, krásné paní a lněné kytli (1996) a O perlové panně (1997). Zatím posledním Drhovým celovečerním filmem je Početí mého mladšího bratra (2000), který mj. získal Zvláštní cenu mezinárodní poroty filmových klubů FICC na Finále Plzeň a byl uveden v hlavní soutěži MFF Moskva, což tehdy znamenalo po třech letech opět účast českého filmu v zahraniční soutěži nejvyšší festivalové kategorie A.

Martin Šafránek (scénář)

Obor scenáristika na pražské FAMU absolvoval v roce 1978. Absolventský scénář Delta, Delta!, odměněný cenou Litfondu, režíroval roku 1985 Tomáš Tintěra ve FSG pod názvem Hele, on letí! (po cenzurních zásazích ředitele Filmového studia Gottwaldov B. Steinera film ztratil smysl). Druhý film Správná trefa (režie Rudolf Růžička) získal několik tuzemských ocenění (Zlín, Ostrov nad Ohří, účast na MFF K.Vary, účast na MFF Berlín)

V osmdesátých letech spolupracoval s Československou televizí Bratislava v rámci volného cyklu adaptací světové literatury : F. Werfel – Smrt maloměst'áka; Jean Agnolade – Čas metat kamení; Hugh Walpole – Modlitba za syna; H. Mann – Vážný život; F. S. Fitzgerald – Jakubův žebřík; A. Benett – Londýnský antikvář a další. Od devadesátých let pak spolupracuje s ČT Praha, kde byly realizovány hrané televizní filmy - Saturnalia (r. O. Dudek); Král Blázen (r. V. Drha); Genij Vlasti (r. J. Strach); Český Robinson (r. D. Klein); Když chčipne pes (r. V. Drha); Smetanový svět (r.O. Kepka) ... více bakalářských povídek (Schůze, Skříň ...) Martin Šafránek napsal i scénáře k dokumentárním filmům – *Sedm dní, které otráslý demokracii* (r. M. Hošt); *A-54* (r. V. Kalábová);

Tomáš Klus (hudba)

Talentedý písničkář Tomáš Klus díky rodičům, velkým hudebním nadšencům, vyrůstal v prostředí festivalů a koncertů. Ve své tvorbě navazuje na českou písničkářskou tradici, kterou obohacuje o moderní přístup, mladistvou lehkost, nadhled a vtip. Přitom ještě nedávno se jeho jméno objevovalo především ve spojitosti se sportem. V roce 2002 si dokonce jako člen vítězného družstva odvezl zlatou medaili z dorosteneckého mistrovství Evropy v moderním pětiboji. Širší veřejnost na sebe poprvé výrazněji upozornil, když okouznil porotu soutěže Czechtalent Zlín. A zvítězil tenkrát nejen u ní, ale také u publika, které si okamžitě získal svým bezprostředním vystupováním, improvizacním talentem a odzbrojujícím showmanstvím. Debutové album Tomáše Kluse „Cesta do záhu(d)by“ vyšlo 29. 2. 2008. Singl „Pocity“ více než 4 měsíce roku 2008 bodoval v českých rádiích (přes 20 rádií nasadilo skladbu). V létě 2008 vystoupil Tomáš Klus na velkých domácích festivalech jako Colours Of Ostrava, Okoř, Votvírák a další. Kromě hudby se věnuje herectví, které studuje na DAMU.

Producenti a partneři

FIRST FILM

FIRST FILM vznikl v roce 2006 a založili jej filmoví producenti Pavel Melounek a David Prudký. Ti se producentské činnosti věnují již řadu let – podíleli se například na produkci filmů Mrtvej brouk (1998, r. P.Marek), pohádkách Z pekla štěstí (1999) a Z pekla štěstí 2 (2001, oba r. Z.Troška), netradičním uměleckém portrétu Zdravý nemocný Vlastimilený Brodský (1999, r. O. Havelka), filmu Početí mého mladšího bratra (2000, r. V. Drha), Ztracení (2002, r. D.Svátek) a především na divácky úspěšné komedii Snowboardáči (2004, r. K. Janák). Osou aktivit First Filmu zůstává – alespoň pro nejbližší léta – audiovizuální produkce, s větším důrazem i na projekty v oblasti dokumentu, kooperaci s televizními subjekty a významnými hráči na poli internetu. V produkci FF vznikl originální dokumentární snímek Ghetto No.1 (režie Ivan Pokorný). Vlajkovými projekty budou však celovečerní filmy: vedle Anglických jahod v režii Vladimíra Drhy jsou připravovány snímky se Zdeňkem Zelenkou a Karlem Spěvákem.

POŠTOVNÍ SPOŘITELNA PODPORUJE TO, CO MÁ SMYSL

Poštovní spořitelna patří mezi největší mecenáše české kinematografie. Jen za poslední čtyři roky investovala banka do českého filmu nemalou částku, když podpořila divácky úspěšné filmy jako U mě dobrý, Vratné lahve nebo například Snowboardáči. I díky podpoře Poštovní spořitelny česká filmová produkce rok od roku roste.

Roste i Poštovní spořitelna, která je podle počtu klientů druhou největší bankou v ČR. Více než dva miliony zákazníků oceňují především hustou sít' obchodních míst, jednoduchou správu peněz i obsluhu účtů spolu s příznivými cenami a širokou produktovou nabídkou. Kromě vlastních finančních center Poštovní spořitelna své služby poskytuje i na více než 3 300 pobočkách České pošty. Na rozdíl od zákazníků jiných bank tak klienti mají přístup ke svým financím i během víkendů.

Produktová nabídka Poštovní spořitelny dokáže oslovit zákazníky všech věkových kategorií. Například program Junior a Mini je určen mladším, program Senior zase starším klientům. Poštovní spořitelna nabízí i speciální účet pro handicapované, a to jako jediná banka na trhu. Nabídku postžirových účtů pro občany doplňují i různé typy úvěrů, které mohou získat noví i stávající zákazníci. Poštovní spořitelna nabízí vedle neúčelových úvěrů i účelové půjčky na bydlení, studium či nákup vozidla.

Pozornost zasluhuje i Červené konto, které nabízí výhodnou formu spoření s nadprůměrným úročením. Účet není vázán na výpovědní lhůtu, takže klienti mají peníze kdykoliv k dispozici. Zřízení,

vedení i zrušení účtu je zdarma, zpoplatněny nejsou ani transakce. Samozřejmostí je také využívání všech kanálů elektronického bankovníctví: Max Mobil PS, Max Phone PS a Max Internetbanking PS.

Pro držitele platebních a kreditních karet je připraven věrnostní program – za každou platbu u obchodníka nebo přes internet klienti sbírají bonusové body, které pak mohou proměnit za věcné dárky z katalogu.

Poštovní spořitelna je také vnímána jako průkopník při zavádění zcela nových služeb na českém bankovním trhu. Jako první společně s mateřskou ČSOB spustila službu CashBack. Tím se pro klienty obou bank otevřela další cesta pro výběr hotovosti z účtu, a to prostřednictvím více než dvou a půl tisíce pokladen v prodejnách Albert a Hypernova. Otevřený vztah ke klientům dala Poštovní spořitelna najevo tím, že zřídila institut nezávislého ombudsmana, který hájí zájmy klientů, a přihlásila se ke Kodexu chování mezi bankami a klienty.

VE SVĚTĚ FILMU MÁ ČESKÁ TELEVIZE CO NABÍDNOUT

Česká televize je, i přes počínající snahu komerčních televizí o vstup do české filmové tvorby, stále největším koproducentem a producentem filmů u nás. Nárůst podpory českého filmu ze strany České televize zřetelně podává obraz o tom, jak velký význam této tvorbě Česká televize dává. Česká televize se za šestnáct let své existence, od roku 1992, podílela na vzniku více než 180 snímků. V roce 2007 bylo premiérově uvedeno v kinech 9 celovečerních filmů, které ČT koprodukovala. V roce 2007 bylo taktéž rozpracováno dalších 11 filmových projektů, které budou premiérově uvedeny v roce 2008 a 9 filmových projektů, u kterých předpokládáme dokončení v roce 2009. Uvedené počty nejsou konečné, Česká televize jedná průběžně o vstupu do dalších koprodukčních distribučních projektů.

V roce 2007 se Česká televize vrátila i k vlastnímu produkování hraného celovečerního filmu. Z nabízených možností byl vybrán scénář Eduarda Vernera, napsaný na motivy románu Josefa Kopty *Hlídač č. 47*. Látka byla svěřena režisérovi Filipu Renčovi, který koncem roku v reálném prostředí natočil tento dobový remake. Premiéra je připravena na přelom let 2008 a 2009 a již nyní mnoho slibuje.

Ve světě filmu má Česká televize co nabídnout. O tom se mohou diváci přesvědčit na speciálních webových stránkách www.ceskatelevize.cz/filmy, kde se dozvědí podrobnosti o titulech, které měly premiéru v kinech. Seznámí se i se snímky, které ČT připravuje v nejbližší době do kin, nebo jsou teprve ve fázi výroby. Vznikají pod vedením šéfproducenta Jaroslava Kučery a šéfdramaturga Jiřího Hubače v Centru dramatické tvorby. Připomenou si koprodukční snímky ČT, které již měli možnost vidět na obrazovce. Přečtou si informace o významných událostech ve světě filmu, prolíští seznam úspěchů a ocenění koprodukčních filmů ČT a mohou se zapojit i do soutěží.

Poděkování producentů filmu

Producenti filmu *Anglické jahody* děkují partnerským společnostem, bez jejichž přispění by film nemohl vzniknout:

Generální partner: Poštovní spořitelna

Partner distribuce: Česká pošta

Partneři: Tornado Lou, Ateliéry Bonton Zlín, Bontonland, ČSOB Pojišťovna, Vojenský historický ústav, Rudolf Jelínek, ACE, České dráhy, Dopravní podnik hl. m. Prahy, Federal Cars, Vantage, Hawk, Fujifilm ČR, Panavision, WrongWay, Pivovar Náchod, Sharp, Sky Europe, Bat'a, TOI TOI

Mediaální partneři: Právo, Novinky.cz, Seznam.cz, Český rozhlas, CS Film

Film vznikl s podporou Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie.

Nad filmem převzali záštitu primátor Hlavního města Prahy Pavel Bém a hejtman Středočeského kraje Petr Bendl. Film zároveň finančně podpořilo Hlavní město Praha a Středočeský kraj.

Zvláštní poděkování patří obci Davle a starostovi Jiřímu Prokúpkovi.

Soundtrack k filmu vydalo Sony BMG

P.Melounek, D.Prudký, J.Kučera, I.Hubač, M.Petana
V Praze, dne 24.9.2008